

Сафорати Иёлоти Муттахидаи Амрико

Чумхурии Тоҷикистон, ш. Душанбе, кӯч. И. Сомонӣ, 109 «А»
Телефон: (992 37) 229-20-00
Факс: (992 37) 229-20-50
<http://dushanbe.usembassy.gov>

ҚАСРИ САФЕД ДАФТАРИ КОТИБИ МАТБУОТ

ТО МУРОЧИАТ ШУДАН ПАХШИ ОН МАМНУЪ АСТ
1-уми декабри соли 2009

**Қайдҳои Президент Барак Обама—Ҳамҷун муроҷиатнома таҳия шудааст
Роҳи минбаъда дар Афғонистон ва Покистон
Академияи ҳарбии ИМА дар Уэст Пойнт**

1-уми декабри соли 2009

Шом ба хайр. Ба корпуси кадетҳои Иёлоти Муттахида, ба мардон ва занони шомили хизмати ҳарбӣ ва ба ҳамвatanони Амрикоӣ: Ман ин шом меҳоҳам бо шумо дар бораи қӯшишҳоямон дар Афғонистон – ҳусусияти ўҳдадориҳои мо дар он ҷо, масоҳати таваҷҷӯҳ ва стратегияи мо, ки Маъмурияти ман онро пайгирий менамояд то ин ҷанг бо муваффақият анҷом пазирад сӯҳбат мекунам. Барои ман иҷрои ин кор дар ин ҷо – дар Уэст Пойнт, дар ҷое, ки ин қадар мардон ва занони зиёд баҳри амнияти мо омодагии ба пой хестан доранд ва намояндагӣ аз беҳтарин хислатҳои кишвари моро мекунанд шараф аст.

Барои манзур намудани ин масъалаҳо ба ёд овардани он муҳим аст, ки барои чӣ Америка ва ва иттифоқчиёни мо дар ҷои аввал водор ба он шуданд, ки дар Афғонистон бичанганд. Мо ҳоҳони ин ҷанг набудем. Дар таърихи 11-уми сентябрی соли 2001 нуздаҳ нафар ҷорӣ тайёраро рабуданд ва онҳоро барои күштани анқариб 3000 одам истифода карданд. Онҳо ба асабҳои марказии ҳарбӣ ва иқтисодии мо ноҳун заданд. Онҳо мардон, занон ва кӯдакони бегуноҳро сарфи назар аз дин ё нажод ва ё мақоми иҷтимоияшон аз ҳаёт маҳрум соҳтанд. Агар қаҳрамонии мусофириони яке аз ин тайёраҳо намебуд, онҳо метавонистанд ба яке аз нишонаҳои бузурги демократияи мо дар Вашингтон зарба зананд ва ҷандин нафари дигарро бикушанд.

Тавре, ки мо медонем ин ашхос ба ал-Қоида – гурӯҳи ифрогаро мансуб буданд ва бо ин амали күштори одамони бегуноҳ, ба шаъни Ислом, ки яке аз динҳои бузурги олам аст дод оварданд. Пойгоҳи амалиётҳои ал-Қоида Афғонистон буд, ки ин пойгоҳро дар он ҷо Толибон – як ҷунбиши сангдил, золим ва тундрав (радикалий) таъсис дода буданд ва ин кишварро пас аз солҳои зиёди ишғоли ҳаробиовари Шӯравӣ ва ҷангӣ шаҳрвандӣ, таҳти назорати худ қарор доданд ва папс аз зоҳир шудани таваҷҷӯҳ аз ҷониби Амрико ва дӯстони мо, онҳо ба ҷои дигар рӯ оварданд.

Пас аз воқеаҳои 11-уми сентябр, Конгресс ба истифодаи нерӯҳо ба муқобили ал-Қоида ва шахсони ҷойдиҳандай онҳо иҷозат дод, ки ин иҷозати Конгресс то ба имрӯз эътибор дорад. Таносуби овоздиҳии ин масъала дар Сенат 98 ба 0 буд. Овоздиҳӣ дар Қасри сафед 420 ба 1 нафар. Бори аввал дар таърихи худ НАТО Моддай 5-ро тавсия дод ва дар ин муқаррапот гуфта мешавад, ки ҳамла ба як давлати узв ҳамла ба ҳамаи аъзо аст. Дабири шӯрои амнияти СММ истифодаи ҳама гуна ҷориҷони заруриро барои посух додан ба ҳамлаи 11-уми сентябрӣ пуштибонӣ кард. Америка, итифоқчиёни мо ва ҷаҳон

барои шикаст додани шабакаи террористии ал-Қоида ва ҳифзи амнияти умумӣ аз як гиребон сар бароварданд.

Таҳти ливои ин воҳиди демократӣ ва қонунҳои байналмилалӣ ва пас аз рад шудани додани Осама бини Лодан аз ҷониби Толибон, мо нерӯҳои худро ба Афғонистон фиристодем. Дар муддати якчанд моҳ, ал-Қоида парешон шуд ва биёر саркардаҳои он қушта шуданд. Толибон аз зимомдорӣ барканор шуда дар зини худашон нишонда шуданд. Мавзеъе, ки дар он солҳои сол тарсу бим ҳукмфармо буд, акнун замина барои умед дошт. Дар конфронси аз тарафи СММ даъватшуда ҳуқумати шартӣ таҳти раисии Ҳомид Карзай таъсис дода шуд ва Нерӯҳои қӯмакрасони байналмилалии амнияти барои истиқрори сулҳи пойдор дар ин қишвараи ҷангзада таъсис дода шуданд

Сипас дар аввалҳои соли 2003 тасмим гирифта шуд, ки ҷангӣ дуюм дар Ироқ пеш бурда шавад. Баҳсу мунозираҳои пурпечутоб дар бораи ҷангӣ Ироқ хуб маълуманд ва ҳочати такрор кардани онҳо дар ин ҷо нест. Зикр кардани он коғист, ки дар давраи шаш сол ҷангӣ Ироқ қисмати назарраси ниҳодҳои низомӣ, захираҳо, дипломатия ва таваҷҷӯҳи миллии моро ба худ ҷалб кард ва қарори ворид шудан ба Ироқ ба таври эҳсосшаванда дар байнин муносибатҳои Америка ва дигар қишварҳои ҷаҳон хунуқӣ андоҳт.

Имрӯз, бо қиммати фавқулодда мо ҷангӣ Ироқро масъулона ба анҷом расонида истодаем. Мо бригадаҳои ҷангии худро аз Ироқ то охири тобистони соли оянда ва боқимондаи нерӯҳоямонро то охири соли 2011 мебарорем. Чунин амали мо шаҳодат аз эътибори мардону занони мо мебошад, ки либоси низомӣ ба бардоранд. Ба туфайли шучоату матонат ва истодагарии онҳо мо ба мардуми Ироқ имконият додем, то оянданаи худро ба даст гиранд ва мо бомуваффақият Ироқро ба мардуми он мегузорем.

Вале дар ҳоле, ки мо ба вазифаҳои мушкил дар Ироқ комёб шудем, вазъи Афғонистон бадтар гашт. Пас аз рӯ ба ғурез ниҳодан аз Афғонистон ба Покистон дар солҳои 2001 ва 2002, сарварони ал-Қоида дар он ҷо барои худ қароргоҳи бехатареро ташкил карданд. Ҳарчанд мардуми Афғонистон ҳуқумати қонунии худро интиҳоб кард, онро коррупсия, фурӯши маводи муҳаддир, иқтисодиёти рушднаёфта ва нокифоя будани нерӯҳои амнияти ҳалалдор месоҳт. Тайи якчанд соли охир, Толибон бо ал-Қоида манфиати умумӣ пайдо намуданд, зоро ҳарду мақсади сарнагун соҳтани ҳуқумати Афғонистонро доранд. Тадриҷан, Толибон минтақаҳои Афғонистонро таҳти назорати худ қарор дода ба муқобили мардуми Покистон даст ба амалиётҳои террористии бешармона ва ҳаробиовар заданд.

Дар тӯли ин давра, сатҳи нерӯҳои мо дар Афғонистон ба ҳадди як фирмӣ дар қиёс бо Ироқ бοқӣ монданд. Вақте, ки ман ба иҷрои вазифаи Президентӣ оғоз кардам, дар Афғонистон ҳамагӣ беш аз 32000 Амрикоиҳо хизмат мекарданд ва дар авҷи ҷангӣ Ироқ бошад ин теъдод 160,000 нафарро ташкил мекард. Фармондехони мо дар Афғонистон пайваста барои пешгирии зуҳури дубораи Толибон қӯмак дарҳост мекарданд, аммо нерӯҳо барои тақвият фиристода нашуданд. Ба ҳамин хотир, ба зудӣ пас аз оғози иҷрои вазифа, ман дарҳости деринаро барои ҷалби нерӯҳои бештар тасдиқ кардам. Пас аз машварат бо иттифоқчиёнамон ман стратегияро эълом доштам, ки он пайвастагии бунёдиро дар байнин қӯшишҳои низомии мо дар Афғонистон ва қароргоҳи бехатари ифротгарӣ дар Покистон эътироф мекард. Ман ҳадаф гузоштам, ки он барои шикаст додан, парконда соҳтан ва сарнагун кардани ал-Қоида ва шарикони ифротгарои он нозубинона муайян шуда буд ва беҳтар ҳамоҳанг соҳтани қӯшишҳои низомӣ ва шаҳрвандии моро кафолат медод.

Аз ҳамон вақт инҷониб, мо дар мавриди баъзе вазифаҳои муҳими худ пешрафтҳо кардем. Сарварони баландпояи ал-Қоида ва Толибон қушта шуданд ва мо ба муқобили ал-Қоида дар саросари ҷаҳон ба таври қатъӣ амалиёт бурдем. Дар Покистон Артиши он барои солҳои сол ба амалиёти паҳнотарин оғоз кард. Дар Афғонистон мо ва

иттифоқчиёнамон Толибонро аз манъ сохтани интихоботи президентӣ пешгирий кардем ва ҳарчанд ин интихобот бо баъзе тақаллубкориҳо додор шуд он натиҷа ба ташкил шудани ҳукумате гашт, ки бо қонунгузорӣ ва Сарқонуни Афғонистон мувоғик мебошад.

Бо вучуди ин мушкилоти зиёде боқӣ мондаанд. Афғонистон гум нашудааст, vale он якчанд сол ақиб мемонад. Таҳдидҳо барои сарнагун сохтани ҳукумат вучуд надоранд, аммо Толибон қувва гирифтанд. ал-Қоида дар Афғонистон ба теъдоде, ки то 11-уми сентябр буд дубора зуҳур накард, vale қад-қади марз онҳо қароргоҳи бехатари худро нигаҳ медоранд. Ва нерӯҳои мо барои ба таври самаранок омӯзиш додан ва шарикӣ намудан бо Нерӯҳои амниятии Афғонисон ва бехтар ҳимоя кардани аҳолии Афғонистон дастгирии зарурӣ надоранд. Фармондехи нави мо дар Афғонистон – Генерал Макристал – гузориш дод, ки вазъи бехатарӣ дар муқоиса бо ҷашмдошти вай ҷиддигар аст. Кӯтоҳ карда гӯем: ҳолат ба эътидол наомадааст.

Ҳамчун кадет (курсант) шумо дар ин давраи хатарнок хизмати ихтиёрий кардед. Баъзеи шумо дар Афғонистон ҷангидед. Бисёр нафарон аз миёни шумо ба он ҷо фиристода мешавед. Ҳамчун Сарфармондехи шумо ман дар назди шумо қарздорам, то миссияро матраҳ намоям, ки он возеҳ ва сазовори хизмати шумо бошад. Ба ҳамин хотир, пас аз анҷоми интихобот дар Афғонистон, ман қотеъона талаб кардам, ки стратегияи мо аз нав дида баромада шавад. Каме ман дар ин ҷо равшаний меандозам: дар назди ман ҳеч гоҳ фиқри фиристодани нерӯҳо то соли 2012 вучуд надошт ва ҳамин тариқ барои пеш бурдани ҷанг ҳеч гуна таъхиргузориҳо ва ё рад кардани захираҳои зарурӣ сурат нағирифт. Дар робита бо ин, баррасӣ ба ман имконият дод, ки саволҳои мушкилеро ба миён гузорам ва ҳамаи вариантҳоро бо ғурӯҳи амнияти миллий, сарварони низомӣ ва шаҳрвандиямон дар Афғонистон ва бо шарикони асосиамон биомӯзам. Бо назардошти саҳми ҷалбшаванда, ман дар назди мардуми Амрико ва нерӯҳоямон ӯхдадорам, на камтар аз ин.

Ин баррасӣ ҳоло ба анҷом расид. Ҳамчун Сарфармондех ман муқаррар кардам, ки ба хотири манфиати ҳаётии давлатамон мо бояд 30 000 низомии ИМА-ро ба Афғонистон фиристем. Пас аз 18 моҳ, низомиёни мо бозгаштро ба ватан оғоз мекунанд. Захираҳо вучуд доранд, ки мо ташабbusро ба даст гирем ва дар баробари ин тавонмандиҳои Афғонистонро эҷод намоем, ки ба ҳурӯчи нерӯҳои мо аз Афғонистон имконият медиҳад.

Ман ин тасмимро ба осонӣ нағирифтаам. Ман ба ҷангӣ Ироқ муқобил баромадам, зеро ман фикр мекунам, ки мо бояд аз истифодаи нерӯҳои низомӣ ҳуддорӣ кунем ва ҳамеша оқибатҳои дарозмуддати амалиётамонро дар мадди назар дошта бошем. Мо ҳашт сол аст бо қиммати бузурги ҷониу молӣ дар ҷанг қарор дорем. Мубоҳисаҳо дар тӯли солиёни зиёд перомуни ҷангӣ Ироқ ва терроризм ваҳдати моро доир ба масоили амнияти миллий ҳароб кард ва ба таври баланд қӯшишҳои моро ба қисматҳо ҷудо намуд ва ақиб партофт. Аз замони Дипрессияи Бузург ба тозагӣ бо бӯҳрони бадтарини иқтисодӣ рӯ ба рӯ шуда мардуми Амрико оғоҳона ба эҳёи иқтисодӣ ва бо ҷалби одамон ба кор дар ватан тамарқуз карданд.

Беш аз ин, ман медонам, ки ин тасмим ҳатто төъдоди бештари шуморо талаб менамояд – низомиёнеро, ки бо оилаҳояшон аллакай бори гаронеро ба дӯш доранд. Ҳамчун Президент ман ба хонаводаҳои ҳар як Амрикоӣ, ки ҷони худро дар ин ҷангҳо аз даст медиҳад мактуби баёни таъзияро имзо намудам. Ман мактубҳои волидайн ва ҳамсарони низомиёни дар амалиётҳо ҷалбшударо хондам. Ман размандагони ҷароҳатбардоштаи матинамонро дар Волтер Рид аёдат намудам. Ман ба Дувр сафар кардам то тобуту парчампеки 18 нафар амрикоӣни ба ватан – ба манзили оҳират баргаштаро қабул намоям. Ман аввалин шуда подоши даҳшатноки ҷангро мебинам. Агар ман фикр намекардам, ки ҳатарот ба амнияти ИМА ва мардуми амрикоӣ дар Афғонистон ниҳон

аст, ман бо хушхолӣ фармон медодам, ки то охирин аскар аз фардо дер накарда ба ватан бозгардад.

Не – ман ба осонӣ ба ин қарор наомадаам. Ман ин тасмимро мегирам, зоро мутмаъин ба онам, ки ҳатароти амнияти мо дар Афғонистон ва Покистон ниҳон аст. Ин маркази ифратгароии хушунатбор бо дasti ал-Қоида аст. Ҳамлаи 11-уми сентябрӣ аз ҳамин ҷо решаш мегирад ва ҳоло, ки ман дар ин ҷо сухан мегӯям, аз он ҷо ҳамлаҳои нав нақшарезӣ шуда истодаанд. Ин ҳатари oddī нест; ин таҳдид фарзия нест. Дар якчанд моҳи охир мо ифратгароёнро дар сарҳадотамон дастгир кардем, ки онҳо аз марзҳои манотики Афғонистон ва Покистон барои содир кардани амалиётҳои нави террористӣ ба ин ҷо фиристода шудаанд. Агар минтақа ақиб монад, пас ин ҳатарот афзоиш мейбад ва ал-Қоида метавонад бидуни ҷазо амалиёти худро пеш барад. Мо бояд фишорро аз болои ал-Қоида нигаҳ дорем ва барои ин кор мо бояд субот ва тавонмандиҳои шариконамонро дар минтақа тақвият дихем.

Албатта ин борро мо набояд дар танҳои ба дӯш гирэм. Ин ҷанг танҳо ҷанг Амрико нест. Аз 11-уми сентябр инҷониб, қароргоҳи бехатари ал-Қоида манбаъи ҳучумҳо ба Лондон, Уммон ва Бали гашт. Мардум ва ҳукumatҳои ҳам Афғонистон ва ҳам Покистон дар зери ҳатаранд. Ҳатарот ҳатто бо дар ихтиёр доштани силоҳи ҳастай дар Покистон бештар аст, зоро мо медонем, ки ал-Қоида ва дигар ифратгароён дар ҷустуҷӯи силоҳи ҳастай мебошанд ва мо ҳамаи далелҳоро дорем, то бовар қунем, ки онҳо аз ин силоҳи истифода мебаранд.

Ин далелҳо моро ба он водор менамоянд, ки дар якҷоягӣ бо дӯстон ва иттифоқчиёнамон амал қунем. Ҳадафи ниҳоии мо ҳамон боқӣ мемонад: шикаст додан, парканда кардан ва сарнагун сохтани ал-Қоида дар Афғонистон ва Покистон ва пешгирий кардани тавони он барои минбаъд таҳдид намудан ба Амрико ва иттифоқчиёни мо.

Барои расидан ба ин мақсад миҳадафҳои зеринро дар Афғонистон думболагирий ҳоҳем кард. Мо бояд ал-Қоидаро аз қароргоҳи бехатарааш маҳрум намоем. Мо бояд ҳаракати Толибонро шикаст дихем ва онро аз тавони сарнагунсозии ҳукumat маҳрум созем. Ва мо бояд зарфиятҳои Нерӯҳои амнияти Афғонистонро мустаҳкам созем, то онҳо ояндаи Афғонистонро ба дasti ҳуд гиранд.

Мо ба ин мақсадҳо дар се сол комёб мешавем. Аввал мо стратегияи ҳарбири пайгирий мекунем, ки он ҳаракати Толибонро мешиканад ва тавонмандии Афғонистонро дар давоми 18 моҳи минбаъда меафзояд.

300,000 нафар аскaronи иловагиро, ки ман ин шом эълон карда истодаам дар нимаи аввали соли 2010 ҷойгир менамоем, ки ин қадами имконпазiri зудтарин аст, то онҳо тарафи муқобилро ба нишон гиранд ва марказҳои асосии ахолинишино бехатар гардонанд. Онҳо қобилиятҳои моро дар омӯзиш додани Нерӯҳои амнияти Афғонистон меафзоянд ва бо онҳо шарикӣ менамоянд, то афғонҳо бештар тавонанд ба ҷанг ворид шаванд. Онҳо шаритҳоеро барои ИМА мухайё месозанд, то масъулият ба афғонҳо дода шавад.

Чун ин амалиёт дар ҷаҳорҷӯбай саъю қӯшишҳои байналмилalӣ сурат мегирад, ман ҳоҳиш намудам, ки ўҳдадориҳои мо бо саҳми иттифоқчиёнамон пайваст карда шавад. Баъзеи иттифоқчиён аллакай нерӯҳои иловагиро таъмин намудаанд ва мо мутмаъинем, ки дар rӯzҳovу ҳафтаҳои дар пешистода боз қӯмакҳо мешаванд. Дӯstoni мо дар баробari мо дар Афғонистон ҷангиданд, ҷароҳат бардоштанд ва фавтиданд. Ҳоло мо бояд бо ҳам оем ва ин ҷангро бомуваффақият ба анҷом расонем. Зоро он ҳатаре, ки вуҷуд дорад ба таври oddī санҷидани боварибахшии НАТО нест. Ин ҳатарест ба амнияти Иттифоқчиёни мо ва амнияти умумӣ дар ҷаҳон.

Дар якчоягӣ ин нерӯҳои иловагии Америка ва нерӯҳои байналмилалӣ ба мо имконят медиҳанд, ки раванди супоридани масъулиятҳоро ба нерӯҳои Афғонистон тезонем ва имкон медиҳад, ки дар моҳи июли соли 2011 нерӯҳоямонро аз Афғонистон берун орем. Мисли он ки дар Ироқ кардем, мо ин гузаришро масъулиятнок, бо назардошти шароитҳои кишвар ба амал мебарорем. Мо ба додани маслиҳат ва расонидани кӯмак ба Нерӯҳои амниятии Афғонистон идома медиҳем, то итминон ҳосил намоем, ки онҳо вориси ин роҳи тӯлонӣ шуда метавонанд. Аммо барои ҳукумати Афғонистон – муҳимтараш барои мардуми Афғонистон – возеҳ ҳоҳад шуд, ки барои кишварашон худашон масъул мешаванд.

Дуюм, мо бо шариконамон, СММ ва мардуми Афғонистон кор ҳоҳем кард, то стратегияи бештар муассири гайриҳарбиро (шахрвандиро) думболагирӣ қунем ва ҳукumat аз имконоти амнияти бехгашта истифода намояд.

Ин саъю кӯшишҳо бояд дар амал асос ёбанд. Рӯзҳои додани ҳисботи холӣ гузаштанд. Президент Карзай дар савганди худ дуруст мурзиат намуд, ки бояд самт тағиیر дода шавад. Ба пеш рафта истода мо барои худ равshan ҳоҳем кард, ки аз онҳое, ки кӯмаки моро дарёфт мекунанд чӣ интизориҳо дорем. Мо вазоратҳои Афғонистон, Ҳокимон ва роҳбарони маҳаллиero, ки бо коррупсия мубориза мебаранд ва ба мардум хидмат мекунанд дастгирӣ мекунем. Мо интизорӣ аз он дорем, ки шахсони ҳисси масъулият надошта ва фассодкорон ба ҷавобгарӣ қашида мешаванд. Ҳамчунин мо кӯмаки худро ба ҷунин соҳаҳо, ба монанди соҳаи кишоварзӣ, ҳоҳем нигаронид, ки он ба зиндагии мардуми Афғонистон таъсири фавӣ расонида метавонад.

Мардуми Афғонистон даҳсолаҳо бо зӯроварӣ рӯ ба рӯ буд. Онҳо бо ишғолгарон – Иттиҳоди Шӯравӣ ва сипас бо размандагони ҳориҷии ал-Қоида, ки замини Афғонистонро барои мақсадҳои худашон истифода бурданд, муқобил истоданд. Ҳамин тарик, ин шом ман меҳоҳам, ки мардуми Афғонистон бифаҳманд – Америка ҳоҳони поён ёфтани ин эраи ҷанг ва азият аст. Мо ба ишғол кардани кишвари шумо таваҷҷӯҳ надорем. Мо саъю талошҳои ҳукумати Афғонистонро дар робита бо боз кардани дар ба рӯи он Толибоне, ки аз зӯроварӣ даст мекашанд ва ба ҳукуқҳои инсонии ҳамватанонашон эҳтиромгузорӣ мекунанд, пуштибонӣ мекунем. Ва мо дар пайи ҳамкорӣ бо Афғонистон дар асоси эҳтироми тарафайн мешавем, то онҳоеро, ки ҳаробкорӣ мекунанд радди маърака қунем; бунёдгаронро тарбия намоем; шитоб ба сӯи он рӯз намоем, ки нерӯҳои мо ҳориҷ шаванд; ва дӯстии пойдорро ба роҳ монем, ки дар он Америка шарики шумо бошад, на ин ки парастору роҳнамо.

Сеюм, мо бо дарки пурраи он амал мекунем, ки муваффақияти мо дар Афғонистон ба пайвастагии мураккаби шарикӣ мо бо Покистон аст.

Мо дар Афғонистон бори дигар паҳншавии саратонро дар саросари кишвар пешгириӣ мекунем. Вале ҳуди ҳамин саратон дар минтақаи сарҳад бо Покистон решавонидааст. Ба ҳамин хотир ба мо стратегияе лозим аст, ки дар ҳар ду тарафи сарҳад кор диҳад.

Дар гузашта, дар Покистон онҳое буданд, ки баҳс менамуданд, ки мубориза алайҳи ифратгарӣ ҷанги онҳо нест ва Покистон бо иҷрои кори андаке хуб аст ё бо афроди зӯровар онҳо созиш мекунанд. Вале дар солҳои ахир, ки шахсони бегуноҳ аз Қароҷӣ то Исломобод қушта шуданд, возеҳ гашт, ки мардуми Покистон таҳти ҳатари ифратгароён қарор дорад. Ақидаи ҷомеа пайдо шуд. Артиши Покистон ба Свот ва ҷануби Вазиристон ҳуҷум кард. Шубҳа нест, ки ИМА ва Покистон душмани умумӣ доранд..

Дар гузашта мо низ муносибатамонро бо Покистон ба таври маҳдуд муайян менамудем. Он рӯзҳо гузаштанд. Ба пеш ҳаракат намуда, мо ба шарикӣ бо Покистон, ки дар асоси манфиатҳои дучониба, эҳтироми тарафайн ва эътиими байни тарафҳо бунёд мешаванд, содик мемонем. Мо зарфиятҳои Покистонро ҷиҳати ба нишон гирифтани он гурӯҳҳои пурзӯр мекунем, ки онҳо ба қишварҳои мо таҳдид мекунанд ва равшан менамоем, ки мо қароргоҳи бехатари террористонро, ки макони воқеяти он маълум аст ва нияти онҳо фаҳмост, таҳаммул карда наметавонем. Америка ҳамчунин барои дастгирии демократияи Покистон ва рушди он захираҳои назаррас таъмин карда истодааст. Мо қўмаккунандаи қалонтарини байналмилалии он покистониҳое мебошем, ки дар натиҷаи ҷанг гуоеза шудаанд. Ба пеш ҳаракат намуда, мардуми Покистон бояд донад, ки Америка ҷиҳати амният ва шукуфоии Покистон ба муддати тӯлонӣ пас аз ҳомӯш шудани туғангҳо қўмакрасони асосӣ боқӣ ҳоҳад монд, то иқтидори бузурги мардуми он озод шавад.

Стратегияи мо дорои се унсури асосист: қўшишҳои ҳарбӣ барои эҷоди шароитҳои гузариш; мавчи корҳои шаҳрвандӣ, ки амалҳои мусбатро тақвият медиҳад ва шарикии босамар бо Покистон.

Ман дарк мекунам, ки дар мавриди роҳи пешгирифтаи мо як қатор нигарониҳо вучуд доранд. Иҷозат фармоед, ҳоло ман ба таври мухтасар бâъзе андешаҳои маъмулро, ки шунидаам ва ҷиддӣ қабул мекунам манзури шумо намоям.

Аввалан, шахсоне ҳастанд, ки мегӯянд Афғонистон Ветнами дуюм аст. Онҳо баҳс менамоянд, ки Афғонистон ба суббот намеояд ва беҳтар мешуд, ки мо дар он ҷо ҷонисорӣ накунем ва хориҷ шавем. Аммо ин назар натиҷаи дуруст нахондани таъриҳ аст. Бар хилоғи Ветнам, бо мо эътилоғи васеъи 43 давлат пайваст аст, ки қонунӣ будани амалиёти моро эътилоғ мекунанд. Бар хилоғи Ветнам, мо дар ин ҷо бо шӯриши оммаи мардум рӯ ба рӯ неstem. Аз ҳама мухимаш боз он аст, ки бар хилоғи Ветнам, мардуми Амрико даҳшатоварона аз Афғонистон таҳти ҳамла қарор гирифт ва ҳанӯз ҳам амрикоиён барои он ифротгароёне, ки дар сарҳади ин қишвар ҷойгир шудаанд ҳамчун нишон боқӣ мемонад. Тарқ кардани ин минтақа дар ин ҳол ва такя кардан ба мубориза алайҳи ал-Қоида аз фосила, ба таври назаррас ба қобилиятҳои мо дар мавриди нигоҳ доштани фишор аз болои ал-Қоида ҳалал меорад ва ҳатари ҳамлаҳои иловагиро ба сарзамини мо ва иттифоқчиёнамон ба миён меорад, ки қобили қабул нест.

Дуюм, шахсоне ҳастанд ба чунин назар, ки мо Афғонистонро дар ин вазъият тарқ карда наметавонем, аммо пешниҳод мекунанд, ки корро дар Афғонистон дар доираи ҳамин тэъдоди низомиёне, ки ҳоло дар он ҷо дорем, пеш барем. Агар мо ин роҳро идома дихем, ҳолат тағиیر намеёбад ва мо бо як ҳоле корро ба анҷом мерасонем ва оҳиста-оҳиста ба бад шудани шароитҳо дар он ҷо имконият медиҳем. Дар нитиҷа, ин кор ҳарочоти зиёдеро ба бор меорад ва ҳузури мо дар Афғонистон тӯлонӣ мешавад, зеро мо наметавонем шароитҳоеро мухайё созем, ки Нерӯҳои амниятии Афғонистонр омӯзиш дода бошем ва ҷойро барои онҳо холӣ созем.

Дар ниҳоят, шахсоне ҳастанд, ки ба муайянкунии замони супоридани масъулият ба Афғонистон мухолифат менамоянд. Дар воқеъ, баъзеҳо даъват ба он мекунанд, ки амалиётҳои ҳарбиамонро ба таври васеъ густариш дихем – роҳе, ки моро ба лоиҳаи бунёди давлат то даҳ сол водор менамояд. Ман ин роҳро инкор мекунам, зеро он мақсадҳоеро дар пеш мегузорад, ки бо қиммати арzon ба комёб шудани онҳо муваффақ шуда наметавонем. Он ҷизе, ки ба мо зарур аст, ин бехатар гардонидани манфиатҳоямон мебошад. Илова бар ин, адами замони муайн барои гузариш моро аз ҳама гуна мӯхтавои зарурати кор бо ҳукумати Афғонистон маҳрум менамояд. Ман бояд возех иброз дорам, ки Афғонистон бояд барои амнияти худ масъулиятро ба дӯш гирад ва Америка барои пешбурди ҷангӣ беохир дар Афғонистон таваҷҷӯҳ надорад.

Ҳамчун Президент, ман муқаррар кардани мақсадҳоеро, ки аз доираи вазифаҳо, василаҳо ва таваҷҷӯҳи мо берунанд, рад мекунам. Ман бояд ҳамаи ҷолишҳоеро (мушкилотеро), ки миллати мо бо онҳо рӯ ба рӯ мешавад дар палаи тарозу баркаш кунам. Ман танҳо бо таваҷҷӯҳ ба як масъала қонеъ нестам. Дар воқеъ ман аз суханҳои Президент Ейсенховер огоҳам, ки ҳангоми муҳокима намудани амнияти миллиамон гуфта буд: «Ҳар як дарҳост бояд дар партави нигарониҳои васеътар - зарурат барои нигаҳ доштани мувозинат дар барномаҳои қишварӣ баркаш шавад».

Тайи якчанд соли охир мо он мувозинат ва дарки пайвастагиро дар байни амнияти миллӣ ва иқтисодӣ-тамон гум кардаем. Бо зуҳури бӯҳрони иқтисодӣ, бисёр дӯстон ва ҳамсояҳои мо аз сари кор дур шуданд ва талош доранд, ки хисобҳояшонро пардоҳт кунанд ва амрикоиҳои зиёде дар ташвиш аз ояндаи фарзандонамон мебошанд. Дар ин зимн, рақобат дар иқтисодиёти ҷаҳонӣ ба таври тунд афзудааст. Ҳамин тарик, мо наметавонем ба таври оддӣ қиммати ин ҷангҳоро нодида гирен.

Ҷамъ дар ҷамъ, вакте, ки ман ба сари ваазифа омадам, қиммати ҷангҳои Ироқ ва Афғонистон ба як триллион доллар мерасид. Ба пеш ҳаракат намуда истода ман ин қиматҳоро ба таври боз ва боадолат ба инобат мегирам. Муносабати нави мо дар Афғонистон барои низомиён ҳамин сол такрибан 30 миллиард долларро ташкил ҳоҳад дод ва ман бо Конгресс аз наздик барои ҳаллу фасл намудани ин қиммат ҳангоми корбарӣ барои пур кардани норасоӣ (дефисит) кор ҳоҳам кард.

Вале дар ҳоле, ки мо ҷангро дар Ироқ ба охир мерасонем ва ба гузоштани масъулиятҳо ба Афғонистон мегузарем, мо бояд тавонмандиҳои ҳудро дар доҳили қишвар тақвият дихем. Шукуфоии мо таҳқурсии қудрати моро таъмин мекунад. Он ба хизматчиёни ҳарбии мо дастмузд медиҳад. Он дипломатияи моро кафолат медиҳад. Он иқтидори мардуми моро муайян менамояд ва ба маблағгузориҳо дар саноати нав имконият медиҳад. Ва он ба мо имконият медиҳад, ки дар ин аср низ мисли асри қаблӣ бомувафқият рақобат варзем. Ба ҳамин хотир, ҳузури нерӯҳои мо дар Афғонистон наметавонад номуайян бошад, зоро он давлате, ки ба беҳбудии он ман таваҷҷӯҳ дорам – қишивари мост.

Мехоҳам равшаний андозам: ҳеч қадоме аз ин корҳо осон наҳоҳад буд. Мубориза бар зидди ифротгарои зӯровар ба зудӣ хотима намеёбад ва он аз доираи Афғонистон ва Покистон берун мебарояд. Ин санчиши мустаҳкамии ҷомеаи мо ва пешвоии мо дар ҷаҳон ҳоҳад буд. Дар тафовут бо низоъҳои бузурги қудратҳо ва ҳатҳои равшани тақсимот, ки асри 20-ро муайян мекарданд, қӯшишҳои мо минтақаҳои бесомонро ҷалб менамояд ва душманонро парешон мекунад.

Ҳамин тарик, дар натиҷа Америка бояд нерӯи моро бо роҳе нишон дихад, ки мо ҷангҳоро хотима мебахшем ва низоъҳоро ҷилавгирӣ менамоем. Мо бояд дар истифодаи нерӯҳои ҳарбии ҳуд ҷолоқ ва дақиқ бошем. Дар ҳар ҷое, ки ал-Қоида ва иттифоқчиёни он қӯшиши таъсис додани пойгоҳ кунанд – ҳоҳ дар Сомалий бошад ва ё Йемен ва ё ҷои дигар – онҳо бояд бо фишори баланд ва шарикии мустаҳкам рӯ ба рӯ шаванд.

Ва мо наметавонем танҳо ба қувваи ҳарбӣ тақя кунем. Мо бояд ба амниятамон дар доҳили қишиҷар маблағгузорӣ кунем, зоро мо ҳар як нафар ифротии зӯроварро дар ҳориҷи қишиҷар дастгир ва ё қушта наметавонем. Мо бояд ҳадамоти ҷосусии (разведкаи) ҳудро беҳ гардонем ва онро хубтар ҳамоҳанг намоем, то аз шабакаҳои торик як қадам пеш бошем.

МО бояд аслиҳаи қатли оммро дур кунем. Барои ҳамин ҳам ман ин масъаларо поји марказиисиёсати ҳориҷии ҳуд қарор додам, то дастрасии озоди маводҳои ҳастагиро аз террористон пешгирӣ намоем; паҳншавии силоҳи ҳастаиро боздорем ва мақсадеро

пайгирій кунем, ки дар он қағон аз ин гуна аслиха пок гардад. Зеро ҳар як давлат бояд биғақмад, ки ба амнияти ҳақиқій ҳеч гоҳ бо сабқати беохирі ихтирои аслиҳай харобиовар наметавон комёб шуд – амнияти ҳақиқій насиби онхое мешавад, ки ин гуна силохро инкор мекунанд. Мо бояд аз дипломатия истифода намоем, зеро ҳеч давлат наметавонад дар танқой мүшкілоти бо ҳам пецидаи қағонро ҳал кунад. Ман ин сол бо аз нав дид абаромаданги иттифоқчиён ва тақкими шарикій машғул будам. Ва мо дар байни Америко ва қағони Ислом оғози навро обу тоб додем – оғозе, ки манғиатхой тарафайнро эътироф намуда ваъда медиҳад, ки дар оянда қотилони ашхоси бегуноҳ аз тарафи афроди ҳоҳони сулҳу шукуфой ва ҳомиёни шаъни инсонӣ ҷудо карда мешаванд.

Дар охир, мо бояд нерӯи арзишҳои худро тақким бахшем, зеро мүшкілоте, ки мо бо онҳо рӯ ба рӯ мешавем метавонанд тағиیر ёбанд, аммо чизҳое ки мо ба онҳо боварӣ дорем набояд тағиир ёбанд. Ба ҳамин хотир мо бояд арзишҳои худро дар кишвар боло барем ва ба ҳамин хотир ман шиканчаро манъ намудам ва зиндони Гуантанаморо мебандам. Ба ҳар як мард, зан ва қӯдаки таҳти абри зулмот зиндагиунданаи саросари қағон мо бояд равшан намоем, ки Америка аз лиҳози ҳуқуқи башар сухан мегӯяд ва тамоюл ба партави озодӣ, адолат, имкониятҳо ва эҳтиромгузлорӣ ба шаъну шарафи инсон дорад. Ин аст кӣ будани мо. Ин аст сарчашмаи маънавии ҳокимияти амрико.

Аз замони Франклин Рузвелт, ва хизматҳову ҷонисориҳои ниёкономон инҷониб кишвари мо азияти маҳсуси корҳои қағониро аз сар гузаронид. Хуни амрикоиҳо дар кишварҳои сершумори манотики зиёд реҳта шуд. Мо даромадҳои худро барои қўмак ба онхое ҳарҷ кардем, ки тавонанд аз ботлөқ берун оянд ва иқтисодиёташонро инкишоғ диханд. Мо бо дигарон барои меморӣ кардани муассисаҳо пайвастем – аз СММ сар карда то НАТО ва Бонки Қағонӣ- ки ин муассисот амнияти умумӣ ва шукуфоии башарро таъмин менамоянд.

На ҳамеша барои ин кӯшишҳо ба мо раҳмат гуфтанд ва гоҳо ба иштибоҳҳо низ мо роҳ додаем. Вале беш аз дигар давлатҳо, Иёлоти Муттаҳидаи Амрико дар тӯли беш аз 6 даҳсола амнияти қағониро кағолат дод- замоне, ки дар баробари ҳамаи мүшқилиҳои худ фурӯ афтидани деворҳо, кушода шудани бозорҳо дида шуд, миллиардҳо одамон аз сатҳи фақр берун оварда шуданд, пешрафти илм беҳамто буд ва ҳудудҳои озодии инсон васеъ шуданд.

Бар хилофи қудратҳои бузурги пештара, мо дар пайи ҳукмравой дар қағон набудем. Иттиҳоди мо барои муқобидият ба золимӣ асос ёфт. Мо дар пайи ишғол намудани давлатҳои дигар неstem. Мо даъво барои захираҳои давлати дигар надорем ва дигар ҳалқҳоро дар асоси тағовутҳои динӣ ё қавмиашон таҳти нишони худ қарор намедиҳем. Он чизе, ки ба хотири он ҷангидем ва мечангем ояндаи нек барои фарзандон ва набераҳоямон аст, то онҳо тавонанд дар фазои озод ва бо дастрасӣ ба имкониятҳо зиндагӣ кунанд.

Ҳамчун кишвар, мо дар муқоиса бо замони президентии Рузвелт он қадар ҷавон неstem – ва шояд он қадар бефаҳм ҳам набошем. Аммо мо ҳамон ворисони муборизаи шарафманд барои озодием. Ҳоло мо бояд ҳамаи қувва ва рӯҳиямонро барои барҳӯрд бо ҷолишҳои нави аср ҷамъ орем.

Дар охир, амният ва пешвоии мо танҳо аз зӯри силоҳамон бар намеояд. Он аз мардумо мо маншаъ мегирад – аз коргарон ва тиҷоратҳое, ки иқтисодиёти моро барқарор менамоянд; аз соҳибкорон ва таққиқотчиёне ки саноатҳои навро роҳандозӣ мекунанд; аз муаллимоне, ки фарзандони моро таълим медиҳанд ва аз хизматҳое онхое, ки дар ҷамоаҳои мо дар доҳили кишвар кор мекунанд; аз дипломатҳо ва ихтиёриёни Корпусҳои Сулҳофар, ки умедро дар хориҷа паҳн менамоянд; ва аз мардону заноне, ки дар либоси низомӣ ҷузъи хати шикастнапазирие мебошанд, ки ҳукumatи мардумиро аз ҷониби мардум ва бари мардум дар рӯи Замин воқеӣ сохтаанд. Ин аҳолии паҳно ва гуногунандеш на ҳамеша бо ҳар як масъала розӣ аст ва ин тавр ҳам бояд набошад.

Аммо ман ҳамчунин медонам, ки мо ҳамчун кишвар агар аз рӯи хусумату такаббур ба қисматҳо ҷудо шавем ва бо сабаби шарикиҳое, ки вақтҳои охир афкори милли моро заҳролуд соҳт, мушкилоти муҳимро паси сар накунем, пешвоии худро нигоҳ дошта наметавонем .

Фаромӯш бояд накунем, ки ҳангоми сар задани ин ҷанг мо муттаҳид будем – хотираҳои тозаи ҳамлаи маҳуф, мақсади ҳимояи ватан ва арзишҳое, ки мо онҳоро қадр меқунем моро бо ҳам пайваста буданд. Ман инкори он ақидаро меқунам, ки он ваҳдатро мо дубора сарҷамъ карда наметавонем. Ман бо ҳамаи риштаҳои вуҷудам бовардорам, ки мо Амрикоиҳо боз метавонем таҳти мақсади умумӣ бо ҳам оем. Зеро арзишҳои мо ба таври оддӣ дар рӯи қоғаз навишта нашудаанд – онҳо эътиқоде мебошанд, ки моро бо ҳам ҳидоят меқунанд ва онҳо моро аз ториктарин тӯғонҳо ҳамчун як миллат, як ҳалқ берун овардаанд.

Америка – мо як давраи санчиши бузургро гузашта истодаем. Паёме, ки мо онро аз миёни ин тӯғонҳо мефириstem бояд равшан бошад: кори мо ҳақ аст, қарори мо ларзон нест. Мо бо боварии он ба пеш ҳаракат менамоем, ки ҳақ ба ҳақҷӯ мерасад ва бо нияти он ба пеш меравем, ки Амрикоро бехатар гардонем, ҷаҳонро боамнтар намоем ва ояндаеро созем, ки дар он биму ҳарос не, балки орзуву умедҳо танинандоз бошанд. Ташаккур! Худо нигаҳбони шумо, Худо нигаҳбони сипоҳи мо ва Худо нигаҳбони Иёлоти Муттаҳидаи Амрико.

###